

De Panorama Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 7 — 13 FEBRUARI 1954

J. WORTEL

AARDAPPELEN GROENTE EN FRUIT J. WORTEL.

Warme pinda's! HEERLIJK!

„ DE GLIJBAAN!”

Een koe met een lange

Ollie Koek was boer. Dat wisten alle mensen in de buurt en het was bijna het enige wat Ollie zelf ook wist. Hij was namelijk een echte domme man, die zich vaak voor de mal liet houden. Het was dan ook zijn vrouw, Klara, die op de boerderij de lakens uitdeelde. Zij zorgde er voor, dat de dieren op tijd gevoerd werden en dat de knechten hun plicht deden. Ollie bemoeide zich bijna nergens mee. Alles wat er op de boerderij gebeurde, bedisselde Klara. Als het mooi weer was, zat Ollie van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op een bankje bij de deur. Daar dommelde hij wat in het zonnetje, rookte zijn pijp en wachtte tot Klara hem binnenriep voor het eten. Bij slecht weer zat hij binnen, naast de kachel, met zijn voeten op een stoof.

Op zekere dag zei Klara tegen Ollie: „Man, we hebben geen geld meer. Er moet een koe verkocht worden en omdat ik daar geen tijd voor heb, moet jij er nu maar eens voor zorgen."

„Hoe moet ik dat doen?" vroeg Ollie, die nog nooit zelf een koe verkocht had.

„Luister," zei zijn vrouw. „Je gaat met de koe naar de markt in de stad en vertelt aan iedereen, dat je koe te koop is voor achthonderd gulden. Geen cent meer, geen cent minder. Als je dat lukt, krijg je van mij een nieuwe pijp en een pond lekkere tabak. Maar denk er om, niet minder dan achthonderd gulden! Voor elke gulden minder krijg je een slag met de stok!"

Toen zijn vrouw het voor de tweede keer verteld had, verklaarde Ollie, dat het nu goed begrepen was en in gedachten zag hij zich al genieten van de heerlijke tabak uit de nieuwe pijp. Want hij was vast van plan geen stokslagen te verdienen.

Een half uurtje later liep Ollie met de koe aan een touw achter hem aan door het dorp, op weg naar de stad. Hij was in een beste bui en zei iedereen vriendelijk goededag. Zo riep hij: „Morgen, Hakke!" tegen de slager, die met zijn armen over elkaar voor zijn winkeldeur stond.

„Dat is een prachtige koe," zei de slager en hij vroeg of het dier te koop was. „Ja, voor achthonderd gulden," zei Ollie, die blij was, dat hij de prijs tot nu toe goed had onthouden.

„Dat is nogal duur," zei de slager. „Maar kom even binnen en drink een kop koffie met me, dan kunnen we er nog eens over praten." Terwijl Ollie zich de koffie goed liet smaken, liep de slager stiekem naar buiten en ruilde de koe voor een mager kalfje. Toen hij weer binnenkwam, zei hij: „Ollie, ik heb dat beest van je nog eens goed bekeken, maar ik vind het toch veel te duur."

„Nou, dan ga ik maar gauw naar de stad," zei Ollie opgewekt. Toen hij buitenkwam, keek hij echter lelijk op zijn neus en stamelde: „Waa.... ttt.... is.... de koe.... klein.... geworden."

De slager lachte, klopte Ollie op zijn schouders en zei: „O, dat is heel gewoon. Die koe heeft te veel uitgeademd en daardoor is ze zo gekrompen. Dat heb ik al dikwijls meegemaakt. Maar verder is ze wel gezond, hoor. Ga maar gauw naar de stad."

„Nou vooruit dan maar," zei Ollie en hij zette zijn tocht nu met het kalf voort. Even buiten het dorp kwam hij langs het huis van de schaapscheerder Krolle, die juist een aantal schapen aan het scheren was.

„Wat een mooi kalf heb je daar," zei Krolle en hij legde zijn schaar even neer. „Dat is geen kalf," riep Ollie kwaad. „Het is een koe en een beste ook. Ze kost achthonderd gulden."

Krolle, die wist, dat Ollie een domme boer was, maakte zich er verder niet druk over en pakte zijn schaar weer op. Toen Ollie verder ging, liep de buurman van Krolle, die het hele verhaal gehoord had, hem achterna met een lelijk schaap. Nu was Ollie niet gewend zo lang aan een stuk te lopen en daarom ging hij tegen de middag even in het gras langs de weg liggen. De buurman, die hem steeds gevolgd was, maakte van de gelegenheid gebruik om het lelijke schaap voor het kalf te ruilen en maakte zich gauw uit de voeten. Toen Ollie weer opstond, kon hij zijn ogen haast niet geloven. Nu was zijn koe nog kleiner geworden en zelfs verkleurd. Ja, dacht Ollie, dat komt van al dat uitademen. Hij zette er maar flink de pas in, want anders zou hij helemaal zonder koe in de stad aankomen. Na nog een half uurtje lopen kwam Ollie bij het huisje van Wakker, de herder. Deze zat op een bankje voor de deur zijn klompen te schuren en keek op, toen hij de boer ontdekte.

„Dag, Wakker," riep Ollie, „wat zeg je van mijn mooie koe? Die kost achthonderd gulden."

Wakker moest natuurlijk erg lachen, want hij zag wel, dat het beest geen koe, maar een lelijk schaap was. Daarvoor had hij te veel verstand van schapen. Hij hield veel van die wolletjes, maar nooit had hij geld genoeg om er zelf een te kopen.

Weet je wat, dacht de herder, die Ollie weet toch niet het verschil tussen een koe en een schaap, dus hij zal ook met een hond tevreden zijn.

Vlug verzon hij een smoesje om de boer even mee naar binnen te krijgen.

staart

„Zeg, Ollie, ik heb laatst een mooi schilderij gemaakt, dat moet je zien."

„Goed," zei Ollie, „haal het maar naar buiten."

„Nee, dat kan niet," zei de herder, „het hangt boven de schoorsteen aan de muur. Ik kan er niet eens bij. Kom maar mee."

Ollie bond het schaap even aan een paal en ging met de herder mee.

Het was een prachtig schilderij met veel avondrood er op en Ollie kon haast niet geloven, dat Wakker het zelf had gemaakt. Hij was er zo in verdiept, dat Wakker de kans had vlug naar buiten te gaan. Zonder aarzelen zette hij een hond in de plaats van het schaap en verstopte het wollige diertje in de schuur. Ollie kon maar nauwelijks genoeg krijgen van het schilderij, want toen hij eindelijk weer buiten kwam, moest hij er nog steeds aan denken. Zonder op het dier te letten, pakte hij het touw en zette zijn reis voort.

Intussen kreeg Wakker zijn verdiende loon, want binnen een week werd het schaap ziek en ging het dood.

De eerste kilometers liep de hond gewillig achter Ollie aan, zodat deze nog steeds niet gemerkt had, dat zijn koe nog kleiner was geworden. Toen werd de hond het zat en begon te blaffen. Ollie schrok zich een hoedje en draaide zich om.

„Hoe bestaat het," lachte hij, „een koe, die kan blaffen. Nee maar, dat is geweldig, nou kan ik er misschien wel negenhonderd gulden voor krijgen."

Op een holletje liep Ollie de stad in en ging rechtdoor naar de markt. Daar ging hij met de hond tussen de veekopers staan. Een boer, die hem zo zag staan, ging naar hem toe en zei: „Wat moet je met die hond?"

Ollie werd een beetje kwaad en zei: „Ten eerste is het geen hond maar een koe. Ten tweede is het een heel bijzondere koe, die ook kan blaffen en ten derde heeft ie een beetje te veel uitgeademd."

„Wat moet dat beest kosten?" vroeg een andere boer lachend.

„Negenhonderd gulden," zei Ollie. „Achthonderd gulden voor de koe en honderd gulden voor het blaffen."

„Ja," zei de boer, „maar als ik dat beest slacht, dan kan het niet meer blaffen en dan heb ik voor die honderd gulden niks."

Ollie moest er lang over nadenken, maar tenslotte kon hij het toch wel begrijpen en besloot hij, dat het dier achthonderd gulden moest opbrengen.

Intussen kwamen er steeds meer boeren naar de hond kijken en ze moesten allemaal verschrikkelijk lachen om die domme Ollie.

„Hoe bewijs je, dat het een koe is?" riep een vreemde boer.

Even moest Ollie goed nadenken, want hij wist niet zo gauw wat een koe allemaal doet. „Ja, ik heb het," zei hij toen, „een koe eet gras!"

„Je hebt gelijk," zei de boer. „Weet je wat we doen? We gaan met z'n allen naar een grasveldje in de buurt en als dat beest van jou dan gras gaat eten, zullen wij samen achthonderd gulden bijeenbrengen en het dier is verkocht."

Vlug werden de boeren geteld en ieder droeg alvast wat geld bij. Ze hadden voor het plezier wel wat over. Welgemoed ging Ollie met de hond voorop, zeker van de overwinning. Op het weilandje gekomen gaven alle boeren hun ogen goed de kost, want nu wilden ze het wel eens zien. Nu wilde het geval, dat de hond van het lopen erge buikpijn had gekregen en het is een bekend feit, dat honden die buikpijn hebben altijd gras gaan eten. Ollie wist dat niet, maar de hond wel en hij ging als een hongerige koe van het gras eten. De boeren konden hun ogen bijna niet geloven, maar Ollie riep: „Zien jullie wel, mijn koe eet gras en hoe!"

De boeren, die toch wel verstand van koeien hadden, wilden nog tegenspreken, maar moesten er tenslotte toch aan geloven. Ollie had zijn geld eerlijk verdiend en hij kreeg het ook. Achthonderd echte guldens!

Opgewekt stapte Ollie naar huis en toonde zijn vrouw het geld.

„Dat heb je prachtig gedaan," riep Klara. „Nou zal ik je belonen!"

En zo zit Ollie nu weer op het bankje voor de deur, genietend van de heerlijke tabak uit een nieuwe pijp!

Mieke, het kuikentje

Mieke was een snoezig geel kuikentje. Ze woonde met haar moeder en de broertjes en zusjes in de kuikenren. Op zekere dag liet het zoontje van de boer het deurtje van de ren openstaan, en Mieke trippelde naar buiten, het erf op. Ze was

nog maar even buiten de ren, of daar ontmoette ze een jong poesje, dat haar klauwtjes tegen de schors van een boom aan het scherpen was.

„Dag! Hoe heet je?" vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Ik ben Grauwtje," antwoordde het poesje.

„Wat ben jij *groot!*" riep Mieke vol bewondering uit.

„Gaat wel," zei Grauwtje. „Maar je moest de hond eens zien."

„Waar is de hond?"

„Bij de poort, vlak naast de boerderij. Miauw, miauw," zei Grauwtje. En weg was ze.

„Piep, piep," zei Mieke en trippelde in de richting van de poort. Daar zag ze inderdaad een zwart hondje zitten.

„Dag. Hoe heet je?" vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Ik ben Moortje," antwoordde het hondje.

„Wat ben jij *groot!*" riep Mieke vol bewondering uit.

„Gaat wel," zei Moortje. „Maar je moest de kalkoen eens zien."

„Waar is de kalkoen?"

„Daarginds bij de rode schuur. Waf, woef," zei het hondje. Het rekte zich eens uit en ging in het warme zand liggen.

„Piep, piep," zei Mieke en trippelde in de richting van de rode schuur. En ja, daar stond de kalkoen in zijn volle waardigheid.

„Dag. Hoe heet je?" vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Ik ben Goggel," antwoordde de kalkoen.

„Wat ben jij *groot!*" riep Mieke vol bewondering uit.

„Gaat wel," zei Goggel. „Maar je moest het varken eens zien."

„Waar is het varken?"

„Daar, in het varkenshok. Goggel, goggel," zei de kalkoen en wandelde, statig met haar mooie veren pronkend, weg.

„Piep, piep," zei Mieke en trippelde naar het varkenshok. Het varken was bezig in de modder te wroeten.

„Dag. Hoe heet je?" vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Ik ben Knor," antwoordde het varken.

„Wat ben jij *groot!*" riep Mieke vol bewondering uit.

„Gaat wel," zei het varken. „Maar je moest het schaap eens zien."

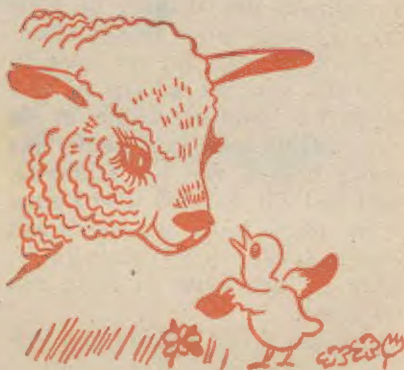
„Waar is het schaap?"

„Ginds, in de wei. Knor, knor," zei het varken. En het ging door met wroeten.

„Piep, piep," zei Mieke en trippelde naar de wei. Daar zag ze een heel groot wollig schaap in de schaduw van een appelboom staan.

„Dag. Hoe heet je?" vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Ik ben Wolletje," antwoordde het schaap.

„Wat ben jij *groot!*" riep Mieke vol bewondering uit.

„Gaat wel," zei het schaap. „Maar je moest de koe eens zien."

„Waar is de koe?"

„Daar, in de andere wei. Bè, bè," zei het schaap en knabbelde aan het frisse gras.

„Piep, piep," zei Mieke en trippelde naar de andere wei. Al dadelijk zag ze de roodbont gevlekte koe.

„Dag. Hoe heet je?" vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Ik ben Betsie," antwoordde de koe.

„Wat ben jij *groot!*" riep Mieke vol bewondering uit.

„Gaat wel," zei de koe. „Maar je moest het paard eens zien."

„Waar is het paard?"

„Vlak bij de hooiberg. Boe, boe," zei de koe. Ze kneep haar ogen dicht en herkauwde haar voedsel.

„Piep, piep," zei Mieke en trippelde in de richting van de hooiberg. En werkelijk, daar stond een groot, bruin paard.

„Dag. Hoe heet je?" vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Ik ben Flip," antwoordde het paard.

„Wat ben jij *groot!*" riep Mieke vol bewondering uit.

„Groot?" zei Flip. „Ja, ik ben het grootste van alle beesten op de boerderij."

Hij bekeek Mieke eens goed en zei toen hinnikend: „Maar jij bent vast het *kleinste*." Vriendelijk bracht hij zijn snuit vlak bij haar en wilde haar liefkozen. Maar het kleine kuikentje bestierf het bijna van schrik. Haastig rende het weg, achter de hooiberg. En toen het paard de andere kant uit keek, liep het gauw terug naar de rode schuur, waar het angstig in een hoekje wegkroop.

Daar vond de boerin Mieke een half uurtje later. Ze zette haar weer veilig en wel in de kuikenren. Wat was Mieke blij weer thuis te zijn!

Evenals de anderen begon ze meteen ijverig naar eten te zoeken. Daar zag ze een vette regenworm, die juist uit een holletje in de grond te voorschijn kwam gekropen. Mieke pikte hem op met haar oranje snaveltje. De worm kronkelde zich in allerlei bochten om vrij te komen. Toen keek hij plotseling naar Mieke.

„Wat ben jij *groot!*" riep hij uit.

„*Ik? Groot?*" vroeg Mieke. Ze was zo verbaasd, dat iemand haar groot vond, dat ze haar bekje opendeed. De worm viel op de grond. Voordat Mieke van haar verrassing bekomen was, was de worm weer in zijn holletje in de grond gekropen en uit het gezicht verdwenen.

Maar Mieke vond het helemaal niet erg, dat dit buitenkansje haar ontgaan was. Iemand had haar *groot* genoemd! „Piep, piep," zei ze, blij en gelukkig.

TWEE KLEINE VERDWAALDE BEERTJES

Twee kleine, dikke beertjes,
Die liepen laat op straat.
Het hagelde en 't sneeuwde,
Ze wisten zich geen raad!

Ze waren weggelopen
Van huis, van pa en moe.
Nu hadden beide beertjes,
Verdriet als 'k weet niet hoe.

Ze hadden dorst en honger
En waren vreselijk koud.
Ze liepen zonder jasjes,
En dat was heel erg stout.

Ze slenterden verdrietig
De straten in en uit.
Het ene beertje huilde,
Het andere snikte luid.

„We willen weer naar mammie
En pappie," snikten zij.
Toen kwam er hulp opdagen,
Wat waren ze toch blij.

Het was een dikke diender,
Meneer de politieagent,
Die goed let op de dieven
En álle straten kent.

Hij vroeg waar of ze woonden
En.... bracht hen weer naar huis.
Ze waren na een uurtje
Fijn weer bij moeder thuis.

Ze kregen eerst een standje
En toen een dikke zoen.
De beertjes zeiden plechtig:
„We zullen 't nóóit meer doen!"

E. de P.

DE KONIJNEN

Een jager was er op uitgetrokken om konijnen te schieten. Hij had al een hele poos rondgelopen, maar nog geen enkel kortstaartje weten te bemachtigen.

Toen klom hij in een boom.

En ja, hoor. Het duurde niet lang of daar kwam het eerste stel konijnen aanzetten. Pang.... pang. De langoren maakten een paar buitelingen en bleven toen liggen.

Andere konijnen schenen eer nieuwsgierig dan geschrokken. Huppelend en snuffelend, nu eens hier, dan weer daar, braken ze door het lange gras, wipten over de dode lichamen der gevallen konijnen heen, totdat er plots weer een schot knalde en er weer een langoor minder was.

LEERRIJKE LESSEN

Het duurde niet lang of de jager had zo'n grote buit, dat hij hem nauwelijks dragen kon.

Toen klom hij uit zijn boom, maar hij schudde verbaasd het hoofd.

Vreemd, dacht hij, heel vreemd. Ze horen die knallen en ze zien die konijnen dood liggen en toch komen ze telkens en telkens maar weer naar hier terug....

Inderdaad, stom van die konijnen. Maar zijn wij slimmer? Zijn er geen honderden dingen, die gevaar voor ons opleveren? Dingen, die wij, mensenkinderen, zeer goed kennen. Blijven wij uit de buurt er van? Of stellen wij ons maar niet al te graag bloot aan het gevaar dat aan die dingen vastzit?

Het is de moeite waard om er eens goed over na te denken.

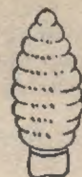
Een kwaadaardige vlieg

Wie de naam tsetsevlieg hoort noemen, denkt natuurlijk aanstonds aan de slaapziekte. Inderdaad. De tsetse is een Afrikaanse vlieg, die niet alleen de gevreesde ziekte onder de mensen verspreidt, maar ook het vee besmet. Ze is groter dan onze gewone huisvlieg (ongeveer tien millimeter), bruinachtig van kleur met hier en daar donkere vlekken. Daar ze een bloedzuigend schepsel is, heeft ze een grote slurf. Ze komt veel voor in de Afrikaanse beboste streken, langs de oevers der rivieren en der meren. Vooral in Midden- en Oost-Afrika.

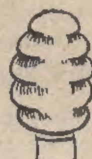
Het duurde tot 1902 voordat men de ware oorzaak van de slaapziekte ontdekte en er achter kwam, dat de besmettende stof door de tsetse werd overgebracht van zieke mensen op gezonde. Dat gaat namelijk zo. Een tsetse zet zich neer op een ziek mens, die lijdt aan slaapziekte, zuigt wat van diens bloed op en neemt terzelfdertijd de bacillen op, die in dat bloed voorkomen. Die bacillen ontwikkelen zich nu in het lijf van de tsetse en zodra ze groot genoeg zijn en de vlieg, bij een nieuwe bloedzuiging, haar slurf steekt in de huid van een gezond mens, brengt zij de gevaarlijke bacillen over in het gezonde bloed van de mens, die gestoken wordt. Hij krijgt dan óók de slaapziekte. Velen kunnen op die manier besmet worden in korte tijd.

Hoe kwam men aan die naam: slaapziekte? De mens die gestoken wordt door een besmette tsetse wordt hoe langer hoe slaperiger en langzamerhand versuft hij helemaal. Hij zinkt weg in een soort verdoving, waaruit hij niet meer ontwaakt.

De ziekte werd overgebracht van West-Afrika naar Oeganda, waar de ziekte vroeger onbekend was, en tussen 1901 en 1906 vielen er in dat gebied niet minder dan tweehonderdduizend slachtoffers. In sommige streken bleef er geen stuk vee meer in leven. Bevolking en vee verhuisden naar streken, die men niet besmet dacht; men roeide

LARVE

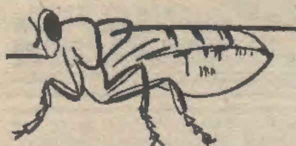
POP

TSETSE

ZIJKANT VOOR HET ZUIGEN

ZIJKANT NA HET ZUIGEN

veel vee uit, waarvan men dacht, dat het de bacillen met zich meedroeg (zoals bijvoorbeeld antilopen); men verbrandde grote partijen struikgewas en bossen enzovoorts, maar tenslotte nam men zijn toevlucht tot twee nieuwe methoden: het verbranden van zeer uitgestrekte grasvlakten, om de vlieg te beletten zich te verplaatsen, en het opstellen van vallen, waarin men de vliegen kon vangen en vernietigen.

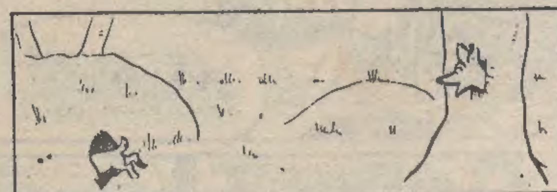
Tegenwoordig heeft de moderne wetenschap ook andere middelen gevonden (inspuitingen), die een zeer gunstige invloed hebben op het verloop van de ziekte zelf.

Nog een klein stukje, dan heb ik m'n boutje.

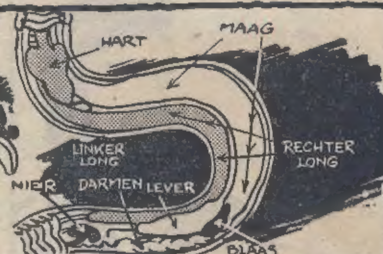

Eén .... *Twee ....*

Drie! Nee maar .... En is dat een strop!

ZO ZIET EEN BOA ER VAN BINNEN UIT. HART, LONGEN EN LEVER, ENZOVOORT. MAAR ALLES NATUURLIJK IN DE LENGTE.

DE JONGEN VAN DE BOA - EEN 30 TOT 40 INEENS - ZIJN BIJNA DERTIG CENTIMETER LANG BIJ HUN GEBOORTE EN LIJKEN OP EEN KLUWEN BRUINE WOL.

DE ANACONDA IS EEN BROERTJE VAN DE BOA EN WOONT OOK IN DE ZUIDAMERIKAANSE WILDERNISSEN, MAAR IN OF BIJ HET WATER. DEZE HEEFT NET EEN WILD VARKEN INGESLIKT EN LIGT NU HEERLIJK TE "ZONNEN"

Het GEHEIM van de BLAN

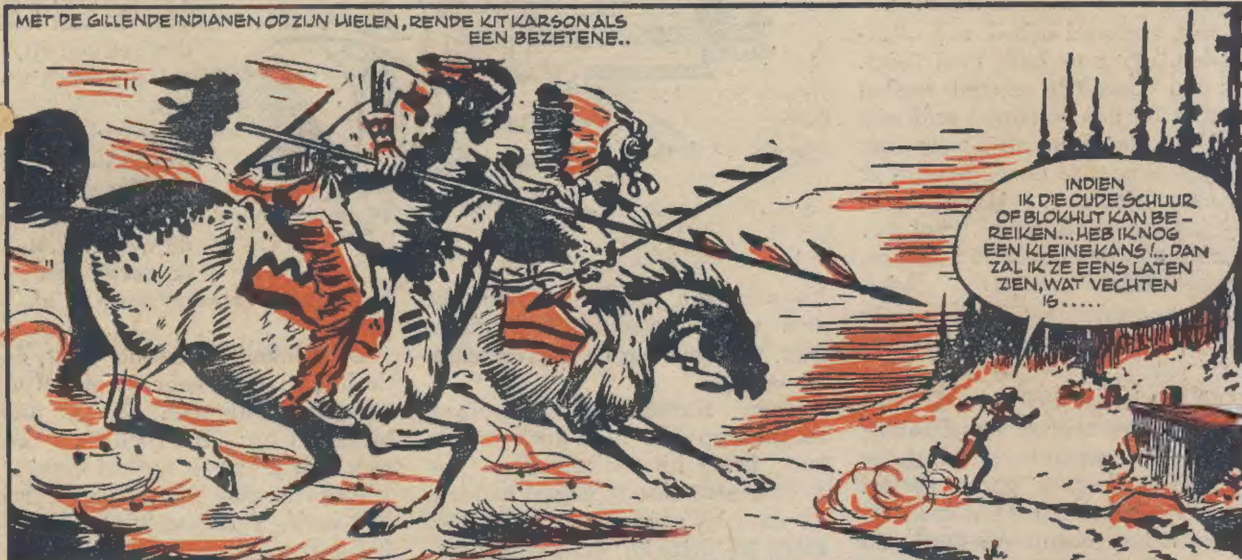

LANKE ROODHUID

KASWIN

Kaswin was een arme jongen, die na de dood van zijn ouders de wereld was ingegaan om zelf zijn kost te verdienen. Zo was hij terechtgekomen bij een vriendelijke oude man, die heel alleen in een klein, aardig huisje met een mooie tuin woonde.

Hij was er nog maar enkele dagen, toen hij het ongeluk had een fraaie vaas te breken. O, wat zou zijn meester kwaad zijn! Maar dat viel mee! „Trek je er maar niets van aan, Kaswin," zei hij. „Je kon het immers niet helpen. En het betekent ook niets. Wacht maar eens even...." Hij nam uit een kast een doosje, dat een wit deeg bevatte, besmeerde er de randen van de scherven mee en paste ze aan elkaar.

„Ziezo," zei hij toen, „het is al weer in orde."

Kaswin bekeek de vaas. Geen barstje was er meer aan te zien.

„Dat smeersel heb ik zelf uitgevonden," ging de oude man voort. „Ik ben vroeger in vreemde landen geweest en heb er zoveel geld mee verdiend, dat ik nu niets meer voor de kost behoef te doen. Je kunt er alles mee lijmen.... glas, porselein, steen, ijzer, goud, zilver, hout.... en zó mooi, dat niemand kan zien, dat het stuk is geweest."

„Verbazend!" zei Kaswin. „Ik wou, dat ik ook zo iets kon maken."

„Ik wil het je wel leren. Het bestaat uit verscheidene grondstoffen, die allemaal gemakkelijk te krijgen zijn. Die meng je onder elkaar. Maar dan komt er nog een kruid bij en dat is het geheim. Als dat kruid er niet bij is, laat het smeersel na een week weer los en valt alles weer uiteen. Pas dus op, dat niemand achter dat geheim komt."

Hij leerde nu Kaswin het recept en daar deze vlug van begrip was, kende hij het al spoedig even goed als zijn meester.

Kaswin had het bij de oude man opperbest. Zijn werk was prettig en niet zwaar; hij kreeg goed eten en zijn baas was altijd even vriendelijk. Er was afgesproken, dat hij na verloop van een jaar een bepaald loon zou ontvangen en dan zien, of hij langer bleef of niet. Maar toen gebeurde iets onverwachts. Op een morgen vond hij zijn meester, die daags te voren nog flink en gezond was, dood in bed en nu kwamen zijn bloedverwanten, die zich vroeger nooit hadden laten zien, opdagen om de nalatenschap te verdelen.

Toen Kaswin nu aanspraak maakte op het hem toekomende loon, kreeg hij ten antwoord, dat ze daar niets mee te maken hadden. En daar hij geen enkel bewijs had, kreeg hij niets en werd nog uitgescholden voor bedrieger en leugenaar bovendien. De „bedroefde" bloedverwanten verdeelden onder elkaar alles, wat er in huis was, waarbij ze ook nog hooglopende ruzie kregen. In een kast vonden ze een doosje met een wit deeg en nu vroeg Kaswin, of hij dat als aandenken aan zijn goede meester hebben mocht. Nu, daar hadden ze niets tegen en spottend wensten ze hem geluk met zijn schat.

Kaswin besloot nu naar de grote stad te reizen, die enige dagreizen verder lag, om te trachten daar werk te vinden. Hij had geen stuiver op zak en verdiende daarom onderweg kost en onderdak door hier en daar bij een boer wat te werken. Zo kwam hij in de stad aan. Terwijl hij doelloos door een straat wandelde, bemerkte hij een hoop mensen, die voor een grote winkel stonden. Er was een ongeluk gebeurd. Een wagen was tegen een grote ruit gereden met het gevolg, dat die gebroken was.

Kaswin stapte de winkel binnen. Op de grond lagen stukken glas en verschillende voorwerpen, die voor de ruit hadden gelegen en nu ook gebroken waren.

„Nu, dat ziet er niet mooi uit," zei Kaswin tegen de eigenaar van de winkel. „Maar ik neem aan het hele zaakje gauw weer op te knappen."

De winkelier meende eerst, dat de jongen hem voor de gek wilde houden. Maar toen Kaswin aanhield, zei hij: „Nu goed, laat eens zien, wat je er van terecht brengt."

Kaswin ging onmiddellijk aan het werk. Verbaasd keek de winkelier toe. Hij zag, hoe de jongen de randen van de stukken glas met een wit deeg bestreek en ze daarna een voor een in het gat paste, tot dit weer geheel gevuld was. Hij zag verder, hoe hij met hetzelfde smeersel al de gebroken voorwerpen weer aan elkaar lijmde. Na enkele uren was hij klaar. Van de aangerichte schade was niets meer te zien.

„Dat is knap!" zei de koopman. „Dat lijkt wel toverij! Daar begrijp ik niets van. Als ik het niet zelf gezien had, zou ik denken, dat ik gedroomd had. Maar nu zal ik je ook goed belonen. Je hebt het wel verdiend."

Hij gaf Kaswin een goudstuk, en dat was voor de arme jongen een hele schat. Maar wat nog meer waard was, met zijn plakmiddel

N

EN SELIM

Oosters verhaal
door
J. Toebosch

zou het, meende Kaswin, wel mogelijk zijn de kost te verdienen.

Hij huurde nu in een goedkope buurt een kamertje, kocht de nodige grondstoffen en maakte een pot smeersel. Hiermee ging hij de huizen langs en vroeg overal, of men niets te herstellen had. Op de meeste plaatsen werd hij afgewezen, maar op sommige vond hij wat te doen: een gebroken beeld of vaas, een tafel- of stoelpoot, een stuk gereedschap, een pot, een sieraad, kinderspeelgoed en zo meer. En overal was hij in minder dan geen tijd klaar en wel zó, dat ieder er verwonderd over was en de meeste mensen hem meer gaven dan hij vroeg. Dat zaakje ging dus goed en daar Kaswin hoogst zuinig was, had hij na enige tijd een sommetje geld gespaard.

Nu huurde hij in een betere buurt een winkeltje, sloeg een partij grondstoffen in, maakte een flinke voorraad smeersel en verpakte het in kleine doosjes, die hij in zijn winkel uitstalde. Het ging met de verkoop boven verwachting. De goede kwaliteit van zijn waar was spoedig algemeen bekend en daar ieder, die het smeersel eenmaal gebruikt had, het weer bij anderen aanbeval, kwamen er voortdurend nieuwe klanten. Het werd zó druk, dat hij het niet meer alleen af kon en een bediende moest nemen.

Selim, zo heette deze bediende, was een handige, geschikte jongen, die goed met de klanten kon omgaan. Hij hielp in de winkel en ook soms bij het bereiden van het plakmiddel. Kaswin meende, dat hij het met hem goed getroffen had, ging vriendschappelijk met hem om en gaf hem al gauw een behoorlijk loon. Maar nu kwam bij Selim een plan op. Als hij zelf eens zo'n zaakje begon.... Dan zou hij zelf veel kunnen verdienen.... Als hij nu maar wist, hoe dat goedje te maken.... Maar daar zou hij met wat slimmigheid wel achter komen....

Hij lette dus goed op, welke grondstoffen Kaswin gebruikte, in welke verhouding hij die vermengde en hoeveel tijd voor elke bereiding nodig was. Dat deed hij zo een hele tijd en toen kon hij het, meende hij, zelf wel. Hij maakte dus een kleine hoeveelheid en probeerde ze op wat goedkoop aardewerk. Het bleek uitstekend; even goed als de waar van Kaswin.... Het aardewerk sloeg hij daarna stuk en hij gooide de scherven weg, want natuurlijk mocht zijn baas niets merken. Wat later zocht hij met de niets kwaads vermoedende Kaswin ruzie, waarvan het eind was, dat hij zei niets meer met hem te doen te willen hebben. Kwaad liep hij weg.

Enige dagen daarna huurde hij een kleine winkel en liet door omroepers door de hele stad bekendmaken, dat Selim een plakmiddel uitgevonden had, dat alle andere ver overtrof en dat van nu af in zijn winkel veel goedkoper verkrijgbaar was.

Het is te begrijpen, dat Kaswin daarmee alles behalve in zijn schik was. Dat had hij van Selim, die hij altijd ten volle vertrouwd had, niet verwacht. Maar hij was ook wat ongerust. Kende Selim het geheim, waar het op aankwam....? Hij had altijd goed opgepast om het geheim te houden.

Maar je kon niet weten.... Selim was slim.... In alle geval, het zou gauw uitkomen....

Enige dagen waren verlopen en het ging al vlot met de nieuwe zaak van Selim, toen in het paleis van de gouverneur een prachtig marmeren beeld van zijn voetstuk neerstortte en in verscheidene stukken brak. Groot was de ontsteltenis in het paleis. Met sombere blik stond de gouverneur bij de resten van wat een kunstwerk van onschatbare waarde geweest was.

„Heer," zei opeens de hofmeester, „ik heb gehoord, dat een zekere Selim een plakmiddel heeft uitgevonden, dat nog veel beter moet zijn dan het beroemde middel van Kaswin. Vindt u goed, dat ik deze man laat roepen?"

„Doe dat," zei de gouverneur. Een bediende ging heen en kwam al spoedig met de uitvinder terug. „Ziet u kans, dit te herstellen?" vroeg de gouverneur. „Laat dat gerust aan mij over, heer," zei Selim vol zelfvertrouwen. En werkelijk, eer tien minuten verlopen waren, stond tot grote vreugde van de gouverneur en alle bewoners van het paleis het beeld weer in volle glorie op zijn voetstuk.

Met een ruime beloning in zijn zak keerde Selim naar huis terug. Nu zou zijn zaak nog beter gaan. En Kaswin zou het voelen, dat hij een concurrent gekregen had....

De volgende dagen vlogen de doosjes letterlijk de deur uit. Maar op een morgen kwam iemand met een gezicht, rood van kwaadheid, de winkel binnenstormen. „Lelijke bedrieger!" schreeuwde hij, „ik heb met dat plakmiddel van jou een pot gelijmd. En zoëven kom in de kelder en daar ligt hij weer in twee stukken en de olie, die ik er in had gedaan, drijft over de vloer! Hier heb je je rommel terug! En jij moet me direct de schade vergoeden!" Er bleef Selim niets anders te doen over.

Hij was nog geen vijf minuten de deur uit, toen een tweede klant met dezelfde klacht kwam. En dat ging zo door tot de avond. En de volgende dagen was het nog erger. Allemaal lui, die beweerden, dat ze bedrogen waren en hem nu kwamen uitschelden en met een aanklacht bij de politie dreigden. Maar het ergste kwam nog. Want opeens werd hij in het paleis geroepen en.... daar lag het beeld weer in stukken! De gouverneur was woedend; hij had ook al gehoord, dat er meer klachten waren ingekomen en het eind was, dat de arme Selim in de gevangenis werd opgesloten.

Maar het beeld bleef stuk en daarom werd nu op voorstel van de hofmeester Kaswin geroepen. Nu, die had al gauw de zaak opgeknapt en nu vroeg de gouverneur, hoeveel hij hem schuldig was.

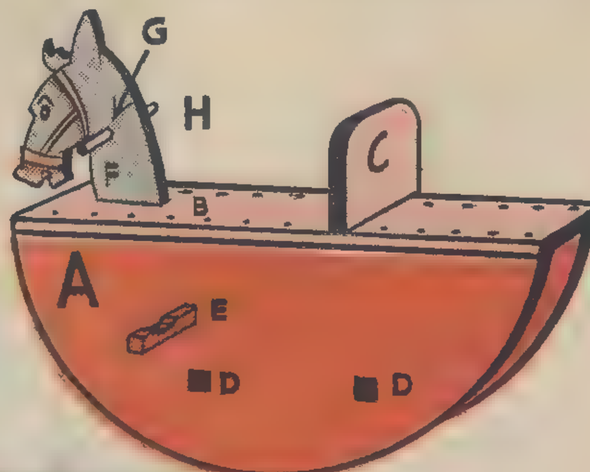
Kaswin dacht echter alleen aan zijn vroegere bediende. „Heer," zei hij, „als ik u een gunst mag vragen, laat dan Selim vrij. Hij heeft een goede les gehad en zal voortaan wel eerlijk zijn. En ik wil hem ook weer in mijn dienst nemen."

„Het zal gebeuren," zei de gouverneur. „Ge hebt edel gehandeld!"

Selim werd dus weer in vrijheid gesteld en wist niet, hoe hij Kaswin dankbaar zou zijn. Hij kwam nu opnieuw bij hem in de winkel en hielp die tot grote bloei brengen. En over hetgeen gebeurd was, werd nooit meer een woord gesproken.

 De kleine knutselaar

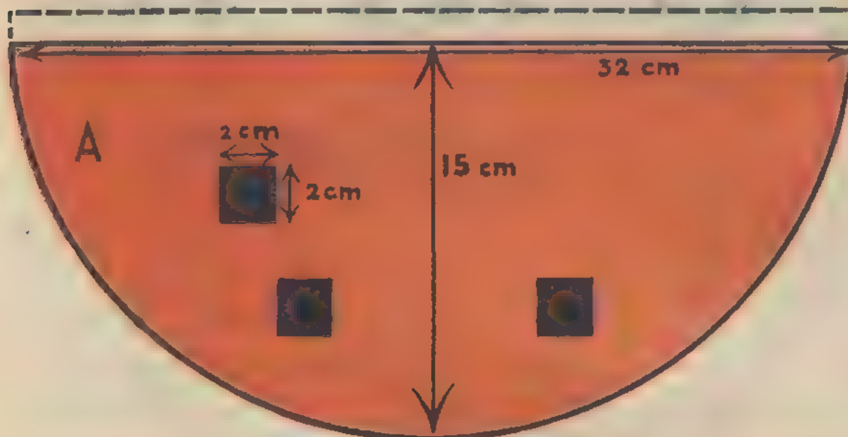
Een hobbelpaard

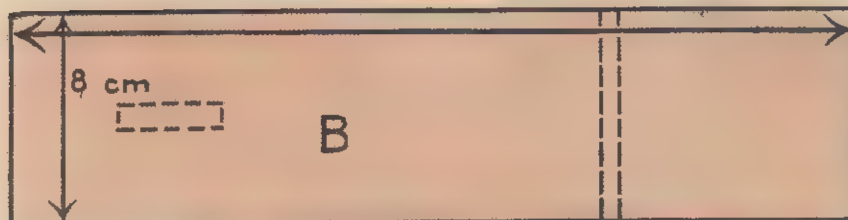

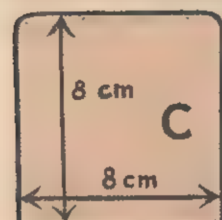
We gebruiken hiervoor hout van 1 cm dikte.

De delen bestaan uit twee zijstukken A, in de vorm van een halve cirkel, een zitplank B, een rugsteuntje C en de paardefiguur F. Daarbij nog een stokje G voor de handen. En twee voetstukken E. Tussen beide stukken A komen de verbindingsstukken D. Twee in totaal.

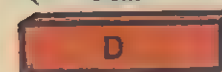
De maten, die gebruikt moeten worden. staan overal aangegeven. Voor de verbindingsstukken nemen we hout van 2 cm in het vierkant. Natuurlijk kunnen we dit paard zo groot of zo klein maken als we zelf willen.

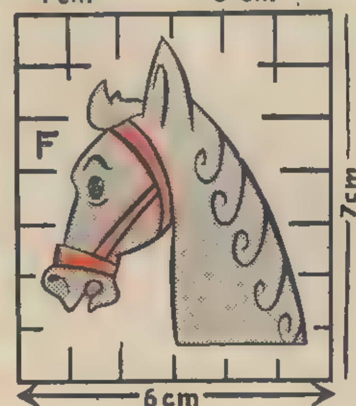

De opgegeven maten moet men dan naar verhouding wijzigen.

Zodra alles netjes in elkaar is gezet en afgeschuurd, schilderen wij het met frisse kleuren. Het hoofd van het paard wit, boven- of zitplank en rugsteun groen en de zijkanten helrood.

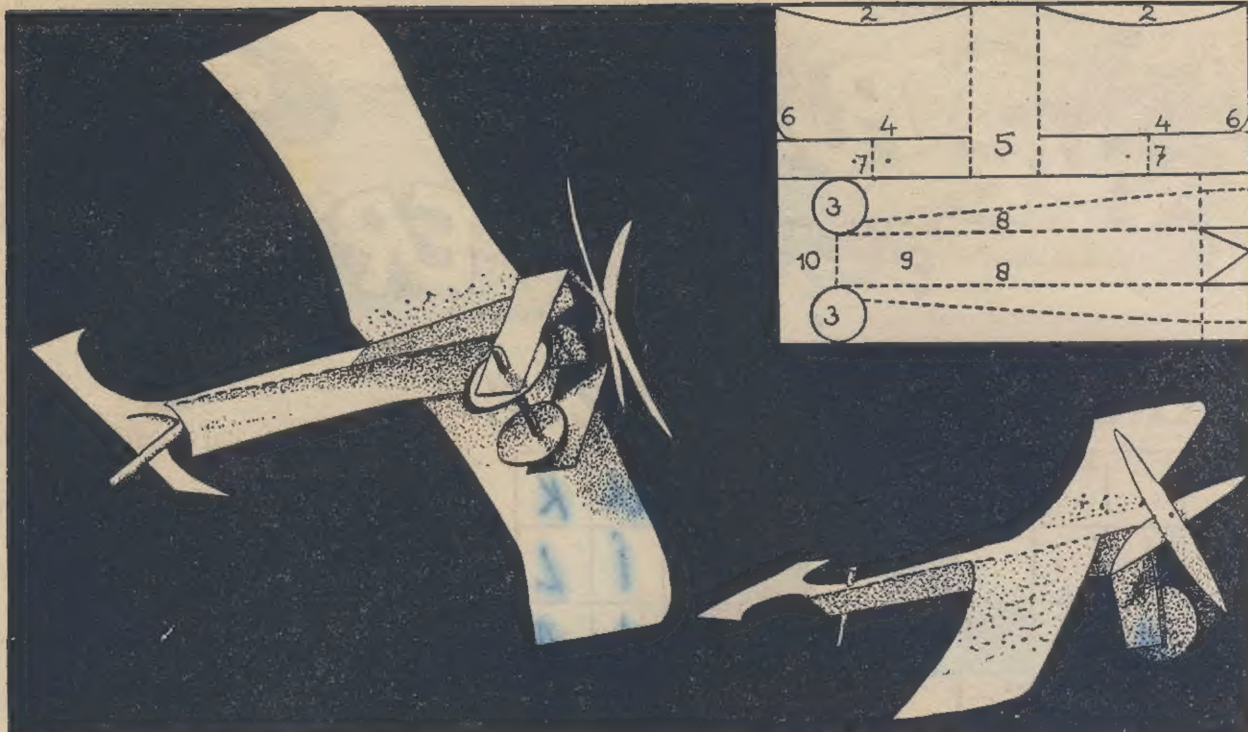
UIT EEN BRIEFKAART EEN VLIEGTUIG

Het lijkt haast niet mogelijk, maar toch zit zo'n ding er in. Let maar op.

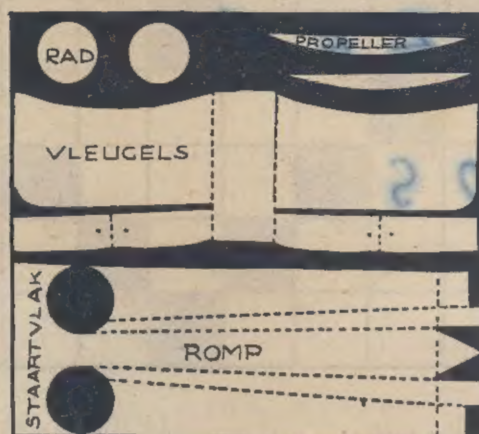
Deel eerst de briefkaart door een potloodlijn overlangs in twee gelijke helften (1).

Uit dat ene deel knippen we straks de vleugels en het landingsgestel, terwijl de andere helft de cabine oplevert enzovoort. Uit het eerste (bovenste) deel valt op zij nog de propeller af (2) en uit het onderste deel komen de beide raderen of wielen (3).

Langs een liniaal trekken we alle aangegeven lijnen. We beginnen met een lijn die langs de middellijn van de briefkaart loopt (4) op 1 cm afstand. Daarna wordt een bredere dwarsstreep getekend (5) van 1½ cm breed. De halve briefkaart is nu in een boven- en een benedenhelft verdeeld. Langs de zijkant worden nu twee ondiepe boogjes (2) getekend, namelijk van de hoek naar de loodrechte dwarsbalk (5). De stuk-

jes, die hieruit vallen, vormen de propeller. Men plakt ze in het midden kruiselings op elkaar. De lijn, die de 1 cm dikke band verbindt met het vleugeldeel, wordt nu doorgeknipt tot aan de dwarsbalk.

Het stukje stippellijn, waar de 1 cm brede band aan de dwarsbalk vastzit, wordt geritst en omgevouwen, terwijl de hoeken der vleugels met een klein schaartje worden bijgerond (6).

Beide delen van de 1 cm brede band, die omgevouwen zijn, hangen nu naar beneden. In het midden worden zij nogmaals ingeritst (7) en naar binnen omgevouwen. Kijk maar naar de afbeeldingen. De uiteinden worden aan elkaar geplakt en in de onderste einden, ½ cm van de rand verwijderd, boren we twee gaatjes waarin precies een lucifershoutje past.

Hieraan komen later de wielen.

De cabine maken we uit de andere helft van de kaart. Langs de ene brede zijde tekenen we een lijn op 2 cm afstand van de rand (8). Deze lijn begrenst het hoogtestuur van het vliegtuig (achterzijde). Aan de andere breedtezijde wordt een streep gezet op 1 cm afstand van de rand. Dit wordt de punt met de plaats waar de propeller komt. Daarna wordt er over de lengte in het midden een baan getekend (9), die precies even breed is als de baan tussen beide vleugels.

Al die lijnen, die de vlakken van de romp begrenzen, worden geritst en omgevouwen.

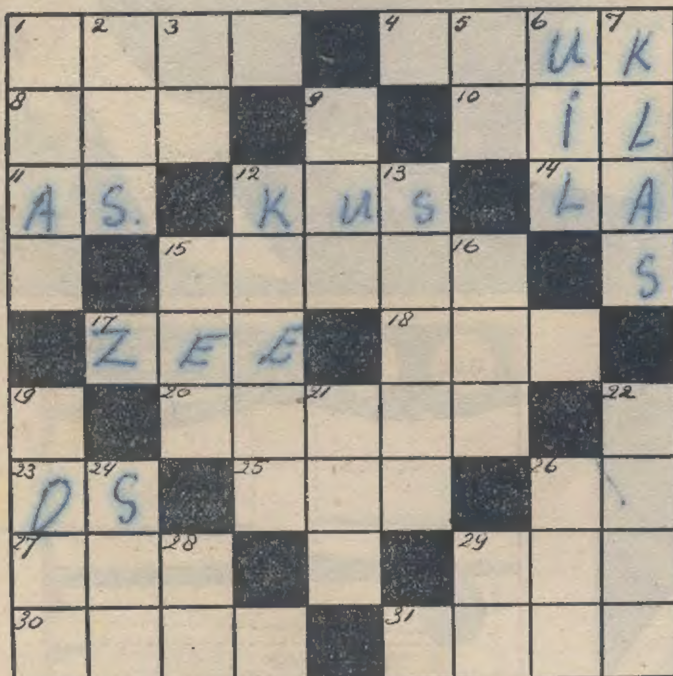
Aan het einde worden twee rondjes uitgestoken voor de wielen (3). Het stuk, dat na het uitsnijden overblijft, vormt het staartstuk (10). De wielen niet te klein nemen. Neem minstens een kwartje als maat. De punt aan de neus van het vliegtuig bijknippen en kanten dichtplakken. De propeller met een speld op zijn plaats aanbrengen. Ook de wielen aanbrengen met een lucifershoutje als as.

Vlak voor het hoogtestuur (dus bij de staart) nog een lucifershoutje door de romp steken. Daar rust dan de staart op.

Van dun gekleurd karton gemaakt is zo'n ding nog mooier. Neem wit of zilver karton. Heb je de werkwijze eenmaal onder de knie, dan maak je gemakkelijk een hele luchtvloot.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Landbouwer
4 Geur
8 Meisjesnaam
10 Tamelijk koud
11 Blijft over als iets verbrand is
12 Zoen
14 Muzieknoot
15 Eensklaps
17 Grote hoeveelheid zout water
18 Eveneens
20 Tinnen beker
23 Trekdier
25 Hoofd van een dier
26 Jongensnaam
27 Wezentje, dat in sprookjes voorkomt
29 Onderste deel van de voorkant van een huis
30 Tegenovergestelde van mals
31 Javaanse dolk

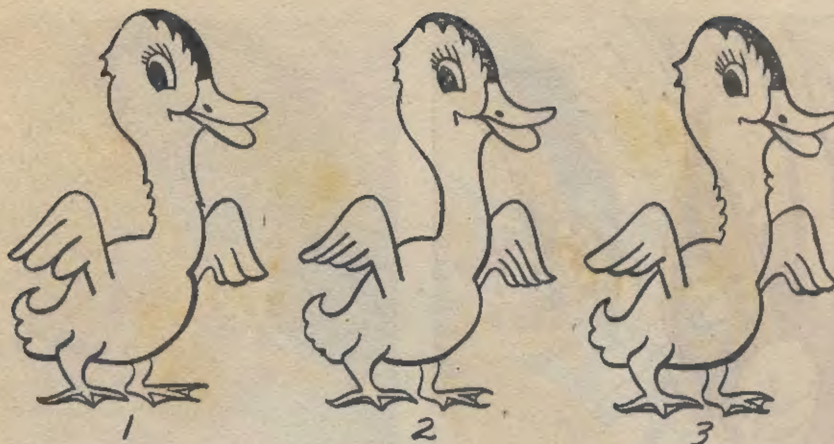
Van boven naar beneden:

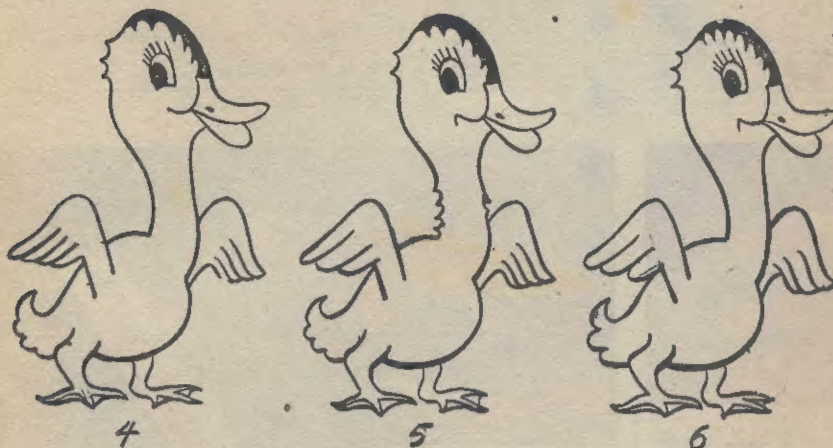
1 Zware zak
2 Het vijfde deel van een pond
3 Boom
5 Eerstkomend, afgekort
6 Nachtvogel
7 Deel van de school
9 Twee bij elkaar horende personen
12 Kantoorbediende, speciaal op advocatenkantoor
13 Trottoir
15 Teer
16 Noodsignaal
19 Lichaamsdeel
21 Familielid
22 Klein knaagdier. Komt in veel huizen voor en op het veld
24 Groente, die meestal rauw wordt gegeten
26 Periode, waarin vogels hun veren verliezen
28 Muzieknoot
29 Afkorting van prijs

LETTERPUZZLE

Neem de eerste letter van de naam van elk afgebeeld dier of voorwerp. Dan krijg je de naam van een werktuig. Hoe heet dat?

Twee eendjes zwemmen altijd samen;
Ze dragen haast dezelfde namen,
Want 't is een tweeling: Niek en Noek,
Haal z'er maar uit, want ze zijn zoek.

SEIZOENPUZZLE

Zoek het tegenovergestelde van de volgende zes woordjes. De beginletters van de gevonden woordjes vormen dan de naam van een van de vier jaargetijden.

1 Zwart
2 Uit
3 Altijd
4 Wild
5 Laatst
6 Vuil

WIE WEET HET?

1 *Italië* heeft de vorm van
  a. een handschoen
  b. een paraplu
  c. een laars

2 *Christoffel Columbus*
  a. ontdekte de zuidpool
  b. was een operazanger
  c. ontdekte Amerika

3 *Een griffel*
  a. is een graafwerktuig
  b. is een schrijfstift
  c. is een vistuig

4 *Een gaffel*
  a. is een plant
  b. is een werktuig met twee tanden
  c. is een soort dans

5 *Bern* is
  a. een componist van opera's
  b. de hoofdstad van Zwitserland
  c. een haven aan de Rode Zee

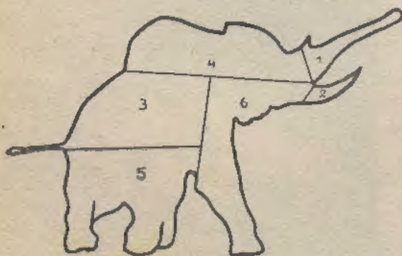
6 *Een atol* is
  a. een koraaleilandje
  b. een stuk speelgoed
  c. een bankgebouw

7 *Een kolibrie* is
  a. een tropische plant
  b. een vogel
  c. een soort slaghout

8 *Een kneu* is
  a. een soort biljartstok
  b. een vis
  c. een zangvogeltje

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Silhouettenpuzzle

Kruiswoordpuzzle

```
T O L
O R E
L E K E N
    E R A
    N A T
```

Welk beroep heeft mijnheer?

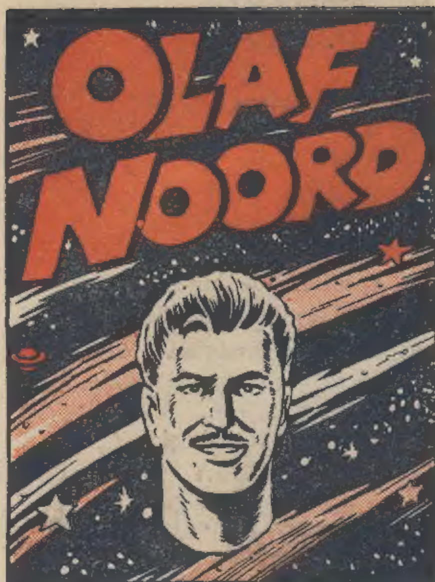
GLAZENWASSER

Een woord van vier letters

A-ap
U-ur
T-oren
O-ven

Letterpuzzle

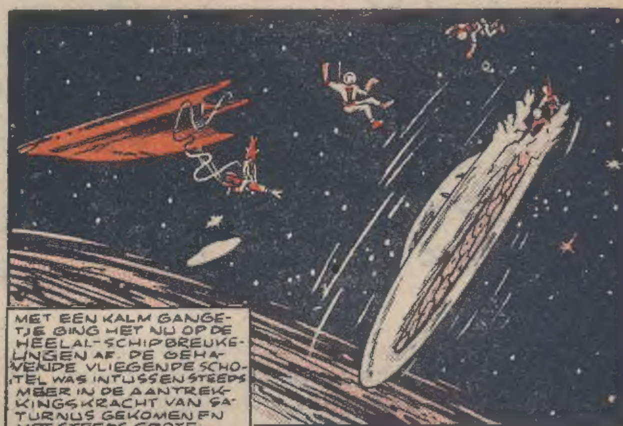
Rand – zand – pand – land band – hand – wand – mand tand.

OLAF NOORD

TOEN HET ER NAAR UIT ZAG DAT ARDON EN ZIJN MANNEN VERLOREN WAREN, BESLOOT OLAF EEN LAATSTE REDDINGSPOGING TE WAGEN. VOORZIEN VAN EEN VREEMDSOORTIGE HELM BEGAF HIJ ZICH NAAR HET INWENDIGE VAN DE LUCHTSLUIZEN VERVOLGENS BEDIENDE HIJ HET SCHAKELBORD OM EEN ZODANIGE TOESTAND TE VERKRIJGEN DAT HIJ HET RUIMTESCHIP ZOU KUNNEN VERLATEN...

GERUISLOOS OPENDE DE SCHUIFDEUR ZICH EN OLAF DUWDE EEN KLEIN SOORT RAKET NAAR BUITEN. ZONDER ENIGE MOEITE NAM ONZE VRIEND DAARNA PLAATS OP DIT APPARAAT DAT VOLKOMEN STIL IN DE LUCHTLEDIGE RUIMTE BLEEF HANGEN....

51-21
EEN DRUK OP EEN KNOP WAS VOLDOENDE OM DE MINIATUURRAKET IN BEWEGING TE BRENGEN. HET APPARAAT ZETTE ZICH AF OP DE THULE, MAAR BLEEF DOOR EEN ZICH AUTOMATISCH UITROLLENDE KABEL MET HET RUIMTESCHIP VERBONDEN. DE UITSTEEKSELS OP OLAF'S HELM DROEGEN ER ZORG VOOR DAT ZIJ HEM DOOR MIDDEL VAN EEN ZOEMTOON TIJDIG ZOUDEN WAARSCHUWEN WANNEER HIJ ZICH TE VER IN HET GEVAARLIJKE AANTREKKINGSGEBIED VAN SATURNUS ZOU WAGEN....

MET EEN KALM GANGETJE GING HET NU OP DE HEELAL-SCHIPBREUKELINGEN AF. DE GEHAVENDE VLIEGENDE SCHOTEL WAS INTUSSEN STEEDS MEER IN DE AANTREKKINGSKRACHT VAN SATURNUS GEKOMEN EN MET STEEDS GROTE SNELHEID WENDDE HET TOESTEL ZICH NU IN DE RICHTING VAN DEZE GEHEIMZINNIGE PLANEET

MET EEN FORSE GREEP SLAAGDE OLAF ER IN EEN VAN DE ZWEVENDE MANNEN TE GRIJPEN.

DE ANDERE VOLGDE SPOEDIG. TERWIJL DE TWEE MANNEN ZICH LANGS DE KABEL VOORT BEWOGEN NAAR DE THULE GING OLAF ACHTER DE SCHOTEL AAN. ARDON WAS ER INTUSSEN IN GESLAAGD DRIE VAN ZIJN MANNEN TE BEVRIJDEN VAN ONDER HET VERWRONGEN IJZER. HIJ GAF NU ZIJN LAATSTE BEVEL: „VERLAAT HET WRAK!"

HET BEVEL WERD ONMIDDELLIJK OPGEVOLGD EN SPOEDIG ZWEEFDEN WEER DRIE MANNEN IN DE RUIMTE. JUIST TOEN ARDON EN NOG EEN VAN ZIJN MANNEN ALS LAATSTEN DE SCHOTEL WILDEN VERLATEN, WERDEN ZIJ VERRAST DOOR ENKELE BROKKEN STEEN AFKOMSTIG UIT DE RING VAN SATURNUS. ZOU OLAFS HULP TEVERGEEFS ZIJN?